

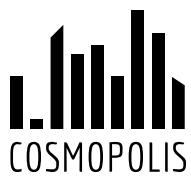
LISA REGANOVÁ

Preteky s časom

DOKÁŽE JOSIE QUINNOVÁ VYHRAT
ZVRÁTENÚ HRU O ŽIVOT?

Preteky s časom

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ
Preteky s časom

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 320. publikáciu.

Z anglického originálu *Find her alive*, vydaného vydavateľstvom Bookouture v roku 2020,
preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Obálka Ondřej Mikulecký
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2025
Počet strán 368
Tlač Finidr, s.r.o.

Copyright © Lisa Regan, 2020
First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Katarína Kvoriaková, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-012-9 (ePub)
ISBN 978-80-8305-011-2 (pdf)
ISBN 978-80-8305-010-5 (print)

Na pamiatku Jennifer Jaynesovej.
Budú mi chýbať tvoje slová.

1. KAPITOLA

Kým sa nezačali diať tie príhody, otec brával Alexa do lesa za dobrodružstvami. Aspoň tak to nazýval. Lenže Alex veľmi rýchlo pochopil, že otcova predstava o dobrodružstve bola sedieť na pni alebo ležať v kríkoch celý deň a zízať ďalekohľadom na vtáky. Jeho otec, Francis, bol však k nemu veľmi zriedkavo láskavý, preto si dal zakaždým, keď ho vzal do lesa, záležať, aby dával pozor. Dbal na to, aby prejavoval záujem a aby spravil všetko hneď, ako mu otec kázal, a presne tak, ako mu kázal. Po jednom dobrodružstve, na ktorom sa Alex musel mimoriadne snažiť, aby bol poslušný, ho otec odmenil vlastným ďalekohľadom. Nebol taký veľký ani pekný ako ten, ktorý nosieval otec, ale Alex s radosťou napodobňoval jeho pohyby, díval sa na jastraby, sokoly a sovy. Práve tieto vtáky zaujímali otca najviac. Dravce, ako hovorieval.

„Tieto vtáky sú dravce,“ vysvetľoval mu otec. „Lovci. Majú výnimočný zrak. Cieľ dokážu zahliadnúť aj z obrovskej výšky hore na nebi. Počkajú si na ten správny okamih a potom zaútočia. Sú to veľmi inteligentné vtáky.“

Alex síce netušil, prečo presne sú inteligentné, ale vedel, že otec považuje inteligenciu za dôležitú. Nemal rád ľudí, ktorí ňou neoplývali. A Alex žil v strachu, že ho otec nebude pokladať za inteligentného. A preto vždy nosil so sebou zošit a ceruzku tak

ako jeho otec. Keď mal šesť rokov a ešte sa len učil čítať a písať, nevedel napísať toľko slov do zošitka ako otec, preto si vtáky, ktoré pozorovali, radšej kreslil.

Jedného dňa stáli v lese vedľa čistinky, keď otec zbadal na oblohe obrovského dravca. Bol tak vysoko, že Alex nedokázal určiť, o akého vtáka ide. Otec ho však ubezpečil, že je to jastrab. „Sleduj to, synak,“ vyzval ho.

Siahol do vrecka, ktoré si so sebou priniesol z domu, a vytiahol z neho hada. Alex odskočil a prepadol cez konár spadnutý na zemi. Udrel si pritom hlavu o neďaleký strom. „Au,“ zjokol.

Otec stál pár krokov od neho, úplne stuhol a v ruke sa mu hmýril had. Zazeral na syna. „Okamžite vstaň!“ zavrčal.

Alex sa vyštveral na nohy. Chytil sa za temeno hlavy a pocítil čosi vlhké. Prsty mal od krvi. Báľ sa otcovi priznať, lebo ten čakal, kým sa vráti na svoje miesto, a jeho tvár nadobúdala s každou sekundou čoraz bordovejší odtieň. Zúril.

„Prepáč, oci,“ zamumlal Alex a opäť zaujal miesto vedľa otca. Vykukol na čistinku, potom zdvihol oči k nebu a z toho pohybu mu po zátylku vystrelila žeravá bolesť. Jastrab sa spustil nižšie nad koruny stromov.

„Sleduj,“ prikázal mu otec. Hodil hada doprostred čistinky. Ten sa okamžite začal zvíjať a plaziť opačným smerom. Vtedy sa jastrab zniesol iba niekoľko metrov od neho, vytrčil hrubé pazúry ako kopiju a vznešene rozťahol krídla. Schmatol krútiaceho sa hada z trávy a bez námahy vyletel na oblohu.

Otec užasnuto sledoval, ako vták mizne z dohľadu.

Alex cítil, ako mu čosi hrejivé a lepkavé steká po zátylku. „Oci,“ ozval sa potichu. „Asi budem potrebovať leukoplast.“

Zas sa dotkol temena hlavy, a keď ukázal otcovi ruku, mal ju celú od krvi. Otec naňho hľadel zvrchu a jeho výraz sa zmenil

z úžasu na znechutenie. Dlhو sa díval na syna a potom skrivil pery do jedovatého úškľabku. Pokrútil hlavou, zafučal a kráčal preč. Alexa to na okamih tak vyviedlo z rovnováhy, že za ním iba pozeral. Otec už zašiel dosť ďaleko, keď sa napokon otočil a zamumlal tie slová. No Alex ich počul tak jasne, akoby mu ich zia-pal rovno do ucha.

„Sprostý chlapec.“

2. KAPITOLA

Studený mokrý ňufák drgol Josie do ramena. Nasledovalo trúčhli-
vé zavytie. Keď nezareagovala ani na tento pokus jej bostonského
teriéra dostať ju z postele, vyskočil na perinu a začal jej oňuchávať
uši a zátylok. „Trout,“ zavrčala a otočila sa k nemu tvárou. Hľadeli
na ňu dve túžobné oči.

Brechol na ňu, posadil sa, na jeho rozkošnej čierno-bielej tvá-
ri sa črtala vážnosť, uši mal dokonale vztýčené. Znovu jemne
zavyl, a to ani nepohol papuľou. Poškrabkala ho pod bradou.

„Koľko je hodín, kamarát?“ spýtala sa ospalo. Aj bez toho, aby
sa pozrela na hodiny na nočnom stolíku, vedela, že o desať minút
jej zazvoní budík – aspoň by to tak bolo počas pracovného týžd-
ňa. Ibaže dnes mala voľno. Počas tých šiestich mesiacov, odkedy
so svojím priateľom Noahom Fraleym zachránili Trouta, sa im
už podarilo nájsť si svoj ranný rituál. Pes ich vždy zobudil tesne
pred budíkom. Josie ho potom pustila von, nakrmila a následne
sa všetci traja vybrali trochu si zabehať. Oni dvaja s Noahom sa
potom pripravili do práce a odišli. A Trout ešte aj počas voľných
dní trval na dodržiavaní režimu.

Josie aj Noah pracovali na policajnom oddelení mesta Den-
ton. Ona bola detektívka a on nadporučík. Denton sa rozvažoval
v horách strednej Pensylvánie a zaberol asi šesťdesiat štvorcových

kilometrov. V strede mesta, kde stálo obchodné centrum s malými obchodíkmi, policajné veliteľstvo, pošta a dentonská univerzita, sa ulice a budovy tísli k sebe v predvídateľnom vzorci, ktorý narúšal iba rozľahlý mestský park.

Josie sa pretočila a drgla Noaha do pleca. „Musíme už vstávať,“ oznámila mu a on na odpoveď len zavrčal.

„No poď,“ dodala.

„Môžeš postaviť na kávu?“ zamumlal Noah.

Josie zložila nohy z postele. Nadšený Trout zoskočil dolu, vrátil chvostom a trielil k dverám spálne. Josie vypla budík a vyrazila po chodbe a dole schodmi. O dvadsať minút mal už Trout raňajky za sebou a oni dvaja stihli do seba hodiť rýchlu kávu a natiahnuť si bežecké oblečenie. Josie kľačala na zemi na chodbe a navliekala na nedočkavé psie telo postroj, kým Noah si vybehol hore po mobil.

„Kamarát, musíme to zažívať každá ráno?“ napomínala Josie Trouta, keď sa mu pokúšala zacvaknúť postroj na chrbte. „Dobre vieš, že musíš stáť pokojne, kým ti to navlečiem.“

Pes nedokázal potlačiť nadšenie. Vyskočil, aby jej oblízal tvár, a celý postroj sa mu zošmykol. Josie sa zasmiala a on začal poskakovať ešte viac. Jeho malý chvostík sa krútil, až narazil na stolík na chodbe. Bol dosť malý a nebolo treba veľa, aby spadol. Takže keď Trout doň vrazil, zrútil sa a chvíľu sa kízal po zemi. Na podlahu dopadli dva zväzky kľúčov a slnečné okuliare.

„Doriti,“ zanadávala Josie a rýchlo schmatla okuliare, aby ich Trout nepošliapal. Preliala sa ňou úľava.

Noah zbehol po schodoch. „Tvoja sestra si po ne ešte neprišla? Zrejme si už kúpila druhé,“ poznamenal, keď zbadal Josie s okuliarmi v ruke.

Tá ich znovu vrátila na stôl aj s kľúčmi a opäť sa pokúšala

nasúkať Trouta do postroja. „Noah, hovoríme tu o Trinity. Máš predstavu, koľko také okuliare stoja? Poznáš vôbec tú značku?“

Kľakol si a ukázal na dlážku pred sebou. Trout sa k nemu poslušne dovliekol, sadol si a pokojne dovolil Noahovi zapnúť postroj, vôdzku aj obojok.

„Zradca,“ frflala Josie.

„Odkiaľ by som asi tak vedel, akú značku slnečných okuliarov nosí Trinity?“ odvetil Noah.

Josie prevrátila oči. Potom vyšli z dverí a pustili sa do pomalého poklusu. Trout ich viedol. „Je to značka Gucci a predpokladám, že stoja aspoň tristo dolárov. Možno aj viac.“

Noah prudko zastal, potiahol Trouta za vôdzku. Pes sa na nich zvedavo pozrel, uši mal nastražené. „Kto vyvalí tristo dolárov za slnečné okuliare?“ zalapal po dychu Noah.

Josie mu vzala vôdzku z ruky a zasa sa pohli. Dobehol ju. „Hlásateľka správ v hlavnej rannej šou, presne tá,“ utrúsila. „Trinity je celebrita. Môže si dovoliť tristodolárové okuliare.“

Noah pokrútil hlavou. „Stále hlási správy? Kedy sa ti ozvala naposledy?“

Josin žalúdok zovrel nepokoj, akoby dostala ranu do brucha. „Pred mesiacom,“ odpovedala potichu.

„Takže vlastne ani nevieš, či je ešte stále zašitá v tej chate, alebo sa už vrátila do New Yorku?“

„Myslím, že je ešte stále vo svojom dobrovoľnom vyhnanstve,“ odvetila Josie. „Už celé týždne neprehovorila s nikým. Ani s našimi či s bratom.“

„Pohádala sa so všetkými?“

Josie si vzdychla. „Nie, iba so mnou.“

„A už mi konečne prezradíš, čo sa vlastne medzi vami stalo?“

Josie pobešla trochu dopredu. „Nechce sa mi o tom baviť.“

Trout sa pristavil oňuchať telefónny stĺp. Aj Josie zastala. Noahov pohľad cítila, skôr ako zdvihla zrak. V orieškových očiach sa mu zračil vážny výraz. „Josie, viem, že tento spor s Trinity ťa trápi. Iba mi povedz, čo sa stalo. Možno sa potom budeš cítiť lepšie, keď sa o tom porozprávame.“

„O tom pochybujem,“ namietla. „Okrem toho si väčšinu hádky počul aj sám.“

Noah nadvihol obočie. „Hej, prišiel som domov z nočnej. Povedal som jej pár slov, potom spanikárila a ja som vzal Trouta na prechádzku. Netuším, čo sa odohralo medzi vami dvomi, ale kým som sa vrátil, Trinity bola preč. A odvtedy máš stále otrasnú náladu.“

„Nemám...“

Noah ju umlčal zodvihnutou rukou. „Viem, že to nerada počúvaš, ale nie si vo svojej koži. Nie si sama sebou. Vidím, že to chceš prečkať, a to je v poriadku. No kým to prejde, čo keby sme sa o tom aspoň pohovárali. Možno ti budem vedieť pomôcť.“

Trout skončil s telefónnym stĺpom, znovu potiahol za vôdzku a oni vykročili za ním. „Nemôžeš mi pomôcť,“ oznámila mu Josie. Pri spomienke na posledný rozhovor s Trinity jej horeli líca. „A nesnažím sa to iba prečkať. Volala som jej aj písala, ale na nič z toho mi neodpovedala. Ignoruje ma.“

„Tak možno by si mohla za ňou zabehnúť s tými okuliarmi. Ukázať sa u nej v tej chate a prinútiť ju predebatovať to.“

„To nemôžem.“

„Takže čo teda? Budeš sa naďalej utápať v smútku a necháš jej predražené slnečné okuliare na stolíku na chodbe, aby ti pripomínali tvoje nekonečné trápenie, a ani sa to s ňou nepokúsiš urovnať?“

Presne taký som mala plán, chcela odvrknúť, ale zostala radšej ticho, prebehla ho a potom zabočili za roh bloku.

„Josie.“

Spomalila a pozrela sa mu do očí. „Naozaj chceš vedieť, čo sa stalo?“

3. KAPITOLA

PRED MESIACOM

Josie sa dnes pre zmenu zobudila pred Troutom. Otočila sa a našla psa ležať na Noahovej strane postele. Vždy keď bol Noah v nočnej bez Josie, Trout sa natiahol vedľa nej. Vedela, že Noahovi sa nepáči predstava, že by sa z toho mohol stať zvyk a nechajú psa spať v ich v posteli. No páčilo sa jej, keď mohla vystrieť ruku a pohladkať ho po mäkkej teplej srsti. Cez okná spálne prúdili dovnútra slnečné lúče. Poškrabkala Trouta za uchom. „Budíček, kamarát.“

Dolu v kuchyni sedelo za stolom s počítačom pred sebou jej dvojča Trinity Paynová. Trout sa za Trinity ani neobzrel, utekal k zadným dverám, aby ho mohla Josie vypustiť von. Ona potom zapla kávovar a na okamih sa pozorne zadívala na sestru.

Málokedy videla Josie túto Trinitinu nenablýskanú stránku. Zvyčajne ešte aj keď vyliezla z postele mala v sebe akýsi pôvab ako na televíznej obrazovke. No teraz tam sedela v teplákoch a každú ponožku mala inú. Jej štíhla postava sa topila v mikine newyorskej univerzity. Josie často žartovala, že Trinity sa vlasy tak leskli, až by sa v nich človek mohol vidieť ako v zrkadle. No teraz ich mala mastné vo vrkoči, ktorý vyzeral, akoby si ho začala zapletať a zabudla ho dokončiť. Bola nenamaľovaná, v ušiach

mala červené slúchadlá a hrýzla si spodnú peru. Prstami pritom pohybovala po myši na notebooku.

Josie naliala kávu do dvoch hrnčekov a pripravila ju tak, ako to mali obe sestry rady. Pili ju totiž rovnakú. Potom podišla k stolu a postavila sa vedľa nej. Položila Trinity hrnček vedľa počítača a vytiahla jej z ucha slúchadlo.

„Joj,“ zhíkla Trinity a podráždene zazrela na Josie. Už si chcela založiť slúchadlo znovu do ucha, keď jej Josie vytrhla aj to druhé a úplne ich odpojila z počítača.

„Čo to stváraš?“ zapišťala Trinity vysokým tónom.

„Zase to pozeráš?“ ukázala Josie na monitor. „Musíš s tým prestať, Trinity.“

Na obrazovke bežal ďalej klip. A keď teraz Josie odpojila z notebooku slúchadlá, kuchyňu zaplavil zvuk. Bol to koniec reportáže, v ktorej televízna spoločnosť hovorila o mladej žene z Arkansasu. Ocitla sa v správach, lebo dostala dvadsaťdva štipendií od najprestížnejších škôl v krajine. Keď sa reportáž skončila, na monitore sa opäť zjavila Trinity a jej kolega hlásateľ Hayden Keating. Obaja sedeli vedľa seba za okrúhlym stolom s úsmevmi na tvárach. „Aká pozoruhodná mladá dáma,“ poznamenal Hayden. „Čaká ju veľmi svetlá budúcnosť.“

„Tú nič tak ľahko nezastaví,“ súhlasila Trinity. „Teraz si môže vybrať ktorúkoľvek školu v krajine. Nie je to absurdné, že sa hlásila na dvadsaťdva škôl?“

Keď Josie pozerala ten zostrih prvýkrát, nevšimla si napätie na Haydenovej tvári, no teraz to už videla toľkokrát, že mierne stuhnutie jeho sánky, zaťaté zuby a silený úsmev sa nedali prehliadnuť. „Absurdné?“ odfrkol si. „Podľa mňa je to úžasné.“

Trinity sa usmiala a mávla nad tým rukou, akoby o nič nešlo. „Ach, určite je to úžasné. Iba vravím, že takáto múdra

a talentovaná mladá žena si mohla vybrať iba tie najlepšie školy a poslať si prihlášku len tam. Nemusela predsa míňať všetky tie peniaze za poplatky na dvadsaťjeden škôl, do ktorých nakoniec nenastúpi. Koľko sa vlastne teraz platí za každú prihlášku? Keď som sa ja hlásila na vysokú, nebolo to práve najlacnejšie. Neviem si ani predstaviť, ako to šlo od tých čias hore.“

Nasledovalo niekoľko trápnych sekúnd mŕtvoloňého ticha. Potom si Hayden odkašľal a začal čítať z čítacieho zariadenia. „A teraz sa pozrime, čo nám prezradí náš meteorológ o počasí.“

Josie sa načiahla cez Trinity a kurzorom zastavila video. „Musíš sa už na to vykašľať.“

„Ako sa mám na to vykašľať?“ odvrkla Trinity. „Tá poznámka ma bude stáť kariéru.“ Postavila sa a na kuchynskej dlažbe zaškrípala stolička. Začala sa prechádzať hore-dolu. „Nemôžem tomu uveriť. Jedna hlúpa poznámka a môj život sa skončil.“

„Som si istá, že to nebude také zlé,“ chlácholila ju Josie. „Veď si nepovedala nič až také príšerné. Počula som aj horšie veci z úst iných hlásateľov. Rasistické alebo zákerné poznámky. Na toto sa nikto nemohol ani uraziť.“

Trinity sa zastavila a civela na Josie. „Nikto sa nemohol uraziť? Vieš, aký odpor sa zosypal na spoločnosť za to, čo som povedala? Dokonca som sa verejne ospravedlnila a vydala vyhlásenie, no ľudia stále zúria.“

„Nakoniec to prehrmí,“ pokračovala Josie. „Stalo sa to pred dvomi týždňami.“

„Dva týždne sú najdlhšie obdobie, čo som nehlásila správy, odkedy som sa stala jednou z dvojice hlásateľov, Josie. Skončila som. Hayden mi to povedal. Už len zázrakom by ma spoločnosť nevymenila. Vraj sa už pokúšajú zlákať Milu Katesovú. Šli po nej niekoľko mesiacov. A teraz majú výhovorku, aby sa ma zbavili

a mohli jej ponúknuť nehorázne peniaze na moje miesto,“ zavrčala a zapichla pohľad do stropu. „Nemôžem uveriť, že som to povedala. Už v živote nepoužijem slovo absurdné.“

Josie sedela pri stole a srkala kávu. „Mila Katesová?“ spýtala sa. „Myslela som si, že tá robí pre káblovú televíziu.“

„Veď aj áno,“ potvrdila Trinity. „Pamätáš sa na toho chlapa, ktorý ju prenasledoval? Zjavil sa na nejakom charitatívnom podujatí pre choré deti, odkiaľ vysielala reportáž, a vyhrážal sa, že ak s ním ihneď neodíde, tak všetkých zabije. Nakoniec sa jej ho podarilo utíšiť, celá situácia sa upokojila, a to ešte pred príchodom polície. Tá ho potom zneškodnila.“

„Aha, jasné,“ pritakala Josie. „Spomínam si, že som to videla v správach. Stalo sa to pred niekoľkými mesiacmi.“

„Áno, ale tento incident všetko zmenil,“ odvetila Trinity. „Bol to obrovský príbeh a bol jej vlastný. Tento príbeh s prenasledovateľom bol pre ňu ako prípad stratených dievčat v Dentone pred piatimi rokmi pre mňa. Zrazu o mne vedeli. A vďaka tomu som dostala robotu.“

„A tvoja televízna spoločnosť ťa poslala sem, aby si natočila ďalší pri príležitosti piateho výročia, odkedy sa to prevalilo,“ poznamenala Josie. „Nevyhodili ťa.“

Trinity nadvihla obočie. Mávla rukou po kuchyni. „Vidíš tu nejakých producentov alebo kameramanov? Hej, poslali ma natočiť to. Lenže to som dokončila a poslala už pred týždňom. Môj tím sa vrátil do New Yorku, ale ja stále trčím tu. Nezavolali ma naspäť a ani sa to nestane.“

Josie si musela zahryznúť do jazyka, aby nezačala Trinity opäť presviedčať, že ju televízia určite ešte zavolá. Jej sestra mala zrejme pravdu a Josie si nemyslela, že by nepodložené uisťovanie mohlo nejako pomôcť. „Trinity, ty si vieš zohnať robotu

v hociktorej televíznej spoločnosti,“ dodala radšej namiesto toho. „Iba za posledných päť rokov si priniesla na televízne obrazovky niektoré z najväčších prípadov v krajine. Dokonca si niektoré aj sama vyriešila.“

Trinity ukázala prstom na Josie. „Nie, to ty si ich vyriešila. A ja som to potom iba spracovala. Ja nemám vlastný príbeh.“

Tentoraz musela nadvihnúť obočie Josie. „Niečo sa mi marí, že nie tak dávno sme my dve boli tým príbehom. Ešte som aj robila tú sprostú epizódu do *Dateline* kvôli tebe. Nechcela som, ale naliehala si.“

Keď sa Josie a Trinity asi pred šiestimi rokmi spoznali, Trinity pracovala ako národná korešpondentka pre televíznu spoločnosť. Keď jej však zdroj poskytol chybné informácie, televízia ju vyhostila do miestnej spravodajskej stanice v Dentone, WYEP, kde pracovala ako reportérka na ulici. Po roku vo WYEP Trinity pomohla Josie odhaliť odporných násilníkov zodpovedných za slávny prípad dentonských nezvestných dievčat. Ten prípad vystrelil Trinity do súčasnej pozície.

Lenže vtedy ešte netušili, že sú príbuzné. Boli iba policajtká a reportérka a často boli na nože. Josie vlastne nemohla Trinity ani vystáť. Pripadala jej až chorobne ambiciózna, plietla sa jej pod nohy a vždy sa pokúšala uloviť veľký príbeh. A práve tieto vlastnosti sa Josie neskôr naučila oceniť. Po dvoch rokoch od prípadu nezvestných dievčat sa za parkom obytných privesov, kde Josie vyrastala, našli ľudské pozostatky. Labyrint toho prípadu nakoniec viedol k odhaleniu, že tieto dve ženy sú dávno stratené sestry. Jedna odporná násilnícka žena ukradla trojtýždňovú Josie jej rodine a vychovala ju iba pár hodín cesty od jej dvojčaťa. Tá istá žena podpálila Paynovcom rodinný dom, kvôli čomu boli jej rodičia aj úrady presvedčení, že Josie zahynula v ohni. Opätovné

stretnutie rodiny po tridsiatich rokoch a tiež fakt, že Josie a Trinity sa nielen poznali pred odhalením svojho pokrvného puta, ale aj spolu pracovali na veľmi citlivých prípadoch, bolo pre televíziu ako naražiť na zlatú baňu. S takou fascinujúcou minulosťou a Trinitinou ochotou všetko zverejniť si upevnila svoju pozíciu hlásateľky v rannej šou a patrila jej na tak dlho, ako sama bude chcieť.

Až doteraz.

„Ale prosím ťa,“ zahriakla ju Trinity. „Cyklus správ trvá teraz asi dvadsať sekúnd. A nikoho už viac netrápi náš príbeh o dávno stratených dvojčatách.“

Josie radšej nereagovala a nepripomínala jej, že využila jej traumatickú minulosť na kariérny postup. „Trinity, si dobrá v tom, čo robíš. Možno nezostaneš v tejto spoločnosti, ale pôjdeš niekam inam. Všetko sa nakoniec vyrieši. Som si tým istá.“

„Jasné, vyrieši sa to akurát tak pre Milu Katesovú. A ja budem rada, ak dostanem späť svoju robotu vo WYEP.“

„Trinity, ale teraz to už vážne preháňaš,“ napomenula ju Josie.

„Naozaj preháňam?“ Keď Josie neodpovedala, Trinity si položila ruku na hrud'. „Potrebujem niečo veľké. Väčšie ako prípad stratených dievčat. Väčšie ako Mila Katesová. Nie nejaký prípad, ktorý vyriešiš ty a ja sa s tebou len zveziem. Potrebujem sa dostať k tomu príbehu sama a nemôže to byť iba taký nejaký starý príbeh.“

„Nemajú náhodou novinári zásadu, že sa nesmú stať sami príbehom?“ nadhodila Josie.

Trinity prevrátila oči. „Áno. To ťa naučia v škole, ale nemusí to byť vždy nevyhnutne pravda. Pozri sa na Milu Katesovú. Pozri sa na toho chlapa, ktorý robí pre našu najväčšiu konkurenciu. Napísal knihu o tom, ako jeho vlastní šéfovia rok zametali jeden z jeho príbehov pod koberec, a teraz je slávny.“

Josie si spomenula na toho reportéra. „Ibaže ten robil reportáž o niečom veľmi citlivom. Nebolo to o nejakom sexuálnom obťažovaní v zábavnom priemysle?“

„Hej.“

„Takže keby robil reportáž z pekárskej súťaže v malom meste, nebol by taký slávny. Potreboval dobrý príbeh.“

„A ja tiež!“ zvolala Trinity. „Potrebujem niečo, za čo by všetky televízne spoločnosti vraždili. Obrazne povedané, samozrejme. Niečo, čo nespravil nikto iný. Musím urobiť niečo. Niečo skutočne...“

„Zúfalé?“

Trinity na ňu zazrela. „Ambiciózne. Bombastické.“

Josie sa nepáčilo, ako to znelo, ani ten Trinitin pohľad. Nenačádzala v ňom ani štipku zdravých ambícií. Iba číre zúfalstvo.

„Podľa mňa bude tvoja kariéra v pohode,“ uisťovala ju znovu Josie. „Máš toho za sebou veľa a to musí zavážiť.“

Trinity na ňu ukázala prstom. „Mýliš sa. Zrejme si myslíš, že som sa zbláznila, ale nie je to tak, Josie. Všetko, pre čo som tak tvrdo pracovala, je v ohrození.“

„Veď si povedala iba jednu nevinnú poznámku, Trin. Celebrity sa spamätali už aj z horšieho.“

Spoza dverí na dvor sa ozvalo škrabkanie. Trinity sa načiahla a pustila dnu Trouta. Zamieril popri nej rovno k Josie a drgal jej do ruky, aby ho pohladkala. Josie mu poškrabkala mäkkú sršť za ušami.

Trinity sa vrátila k stolu a posadila sa za počítač. Prstami ťukla do myši a na obrazovke sa znovu zjavilo video. Keď začalo opäť hrať, Josie sa načiahla a zaklapla jej notebook. „Stačilo,“ rozhodla. „Prestaň už kvôli tomu šalieť. Choď sa prebehnúť. Daj si sprchu. Rob niečo, aby si si vyčistila hlavu.“

Trout vysoko zaštekal, až sa obe strhli. O sekundu aj cez ten rámus počuli, ako sa otvorili a zavreli vchodové dvere. „To som len ja!“ zakričal Noah.

Pes sa vychytil za ním na chodbu. Josie počula, ako ho Noah pozdravil a potom sa ozývalo klopanie psích pazúrov na drevenej podlahe. Keď sa objavil v kuchyni, strapaté vlasy mu stáli na všetky strany a pod hnedými očami sa mu črtali tmavé kruhy. V ruke držal malú škatuľku zabalenú v hnedom papieri.

Josie blysla pohľadom na hodiny. „Čo robíš doma tak skoro? Ťažká noc?“ spýtala sa.

Trout tancoval medzi nimi, krátko zabrechal, kým sa Noah nezohol a nepohladil ho znovu jednou rukou.

„Gretchen prišla skôr. Dostali sme hlásenie o veľkom večierku mimo univerzitného areálu. Šli sme tam a tie decka rozohnali. Celú noc som zatýkal nepľnoletých opitých.“

Spokojný Trout prešiel do rohu kuchyne, kde trónila jeho miska s jedlom a vodou, a priniesol ju prázdnu k Josie. Josie stále sledovala priateľa jedným očkom a povedala: „To je vždy zábava. Koľkí z nich sú na bakalárskom štúdiu?“ Nasypala Troutovi do misky a položila mu ju naspäť.

Noah sa usmial. „Myslíš tým, koľkí nás budú prosiť, aby sme im to nedávali do záznamu, lebo by im to mohlo pokaziť budúcu kariéru v škole? Štrnásti.“

Josie pokrútila hlavou. „Čo je to?“ spýtala sa a ukázala na škatuľu v jeho rukách. Nebolo to väčšie ako jeho dlaň.

Sklopil zrak a potom sa znovu pozrel na Josie a Trinity. „Našiel som to vonku, je to pre Trinity.“

Tá natiahla ruku po poštu a Noah sa usmial. „Chceš nám tým naznačiť, že sa k nám sťahuješ?“ nadhodil. „Nechávaš si sem poslať poštu?“

Trinity odsunula kávu bokom, položila balík na stôl a začala ho rozbaľovať. „Nenechávam si sem posilať poštu,“ odvrkla.

„Toto je už druhý balík tento týždeň,“ podotkol Noah.

„Nuž, potrebovala som, aby mi asistentka poslala niečo z kancelárie. Kam som si to asi tak mala dať doručiť?“

Z hlasu jej znelo napätie. Noah zodvihol obe ruky do vzduchu. „Len pokoj,“ utrúsil. „Iba si z teba uťahujem. O nič nejde.“ Potom sa zaškeril a Josie vedela, že svoje nasledujúce slová myslí ako žart. „Mimochodom, páči sa mi, ako si vyzdobila našu hosťovskú izbu...“

Ibaže Trinity sa naňho už nedívala. Hľadela do škatule. Tvár jej zbledla. Odložila balík nabok, zodvihla hrnček a vypila zvyšok obsahu.

„Kde si to našiel?“

„Povedal som ti, bolo to vonku,“ odvetil Noah.

„Nie je tam žiadna známka ani zaplatené poštovné,“ poznamenala Trinity. „Kde presne to bolo?“

Josie nakukla Trinity ponad plece a naozaj tam nebola známka ani adresa vrátenia. „Čo je to?“ spýtala sa. „Čo je vnútri?“

Trinity zdvihla škatuľu a pritisla si ju k hrudi. „Nič dôležité. Iba ma zaujalo, že to prišlo bez známky. Kde presne si to našiel, Noah?“

„Predsa v poštovej schránke na konci príjazdovej cesty,“ odpovedal Noah. „Vieš, tam, kam ti poštár bežne vloží poštu.“

Trinity si druhou rukou vzala počítač. Pozrela sa na Noaha a v očiach jej zrazu blčalo. „Máš nejaký problém s tým, že bývam chvíľu u vás?“

„Trin, on iba žartoval,“ zapojila sa do toho Josie.

„Vážne?“ odvrkla Trinity a obrátila sa k Josie. „Tak prečo mi sľiedi po izbe?“

„Neslidel som,“ bránil sa Noah. „Iba som šiel minule okolo, keď si mala otvorené dvere.“

Trinity si pritiahla k sebe počítač aj škatuľu. Spravila krok k Noahovi. „Nechceš ma tu,“ zavrčala.

„To nie je pravda,“ protestoval Noah.

Prešla chvíľka ticha. Trinity naňho zazerala, takmer akoby sa snažila o niečom sa rozhodnúť. „Poznám, keď ma niekde nechcú,“ vyhlásila napokon.

„O čom to rozprávaš?“ nechápal Noah. „Nebud' absurdná.“

Keď Josie začula tú nešťastnú voľbu slov, iba zvrástila tvár. Vedela, že jej sestra z toho vybuchne. Trinity zahoreli líca. Pery stisla do tenkej čiary. „Trinity, dobre vieš, že si u nás vítaná,“ ozvala sa Josie a pokúsila sa upokojiť situáciu. „Prosím ťa...“

Kým však stihla dokončiť vetu, jej sestra sa vyrútila z kuchyne. Obaja s Noahom počuli, ako vybehla po schodoch. Keď sa dvere na hosťovskej izbe hlasno zaplesli, Trout vyľakane zdvihol hlavu od misky. Preskakoval pohľadom medzi nimi, v očiach ostražitosť, uši v pozore. „Nič sa nedeje, kamarát,“ chlácholila ho Josie.

Noah nadvihol obe ruky. „Mrzí ma to, ale ja som naozaj iba žartoval.“

„Viem,“ vzdychla si Josie. „Má teraz ťažké obdobie.“

Noah pokrčil čelo. „Myslíš, že bude v poriadku? Je akási rozhodená.“

„Ale nehovor,“ odsekla Josie s povzdychom. Pozrela na hodiny na mikrovlnke. Čoskoro by sa mala začať chystať do práce. „Pôjdem sa s ňou porozprávať. Môžeš vziať Trouta na prechádzku?“

Noah kráčaľ za ňou na chodbu, vzal vôdzku a pes bežal za ním. Josie vyšla po schodoch, pomaly a ťažko. Ešte nikdy nevidela Trinity v takomto stave. Na okamih jej napadlo, či by nemala zavolať ich mame Shannon. Tá mala predsa len tri desaťročia skúseností

s Trinity, čo bolo podstatne viac ako Josie, a tiež s ňou prežívala všetky vzostupy a pády, ktoré život prinášal. Lenže Trinity si nešla lízať rany domov k rodičom. Vyhľadala Josie. Teraz ju počula, ako chodí po hostovskej izbe. Zovrela kľučku.

„Trinity?“

Zatlačila do dverí, ale neotvorili sa.

„Choď preč!“ zakričala jej sestra.

Josie znovu potlačila dvere, keď si uvedomila, že niečo jej na druhej strane bráni otvoriť ich. „Ty si zatarasila dvere?“

Z izby sa niesol ďalší hluk. Presúvanie papierov, tlmené buchnutie. Čo tam prehadzovala oblečenie? Keď sa dvere konečne otvorili, stála v nich Trinity s popolavou tvárou. Z modrých očí jej sršal hnev a ešte čosi iné. Kým to však Josie stihla určiť, jej dvojča vyhlásilo: „O pár minút sa vám odpracem z cesty.“

„Trinity, vážne,“ hlesla Josie. „Teraz to už naozaj preháňaš. Môžeš tu zostať, ako dlho budeš chcieť. A dobre to vieš. Noah len žartoval.“

„Čo sa to hovorí o žartoch?“ odsekla Trinity. „Niečo ako, že v každom z nich sa ukrýva štipka pravdy?“

Josie otvorila ústa, chcela niečo povedať, ale zabránil jej v tom stav izby za Trinitiným chrbtom. Jej kufor ležal rozďavený na manželskej posteli s hĺbou oblečenia a topánok. Na bielizníku oproti posteli sa zo schránky na listy sypali papiere. Ďalšia ležala prevrátená na boku na podlahe a vylievali sa z nej papiere a iné predmety – vyzerali ako oblečenie, šperky a kancelárske potreby. Televízor, ktorý Noah namontoval na stenu nad bielizník, pokrývali farebné lepiace papieriky. Na krémovej stene viseli papiere a fotografie. Josie sa to pokúšala všetko vstrebať, ale jej myseľ to nedokázala celé naraz pochopiť. Ukázala na sériu fotiek nalepených na stene za Trinity. „To je kostra?“

Trinity sa otočila, prehnala sa izbou a strhla stránky zo stien. Všetko pchala do schránky na listy na bielizníku. „Nestaraj sa,“ odvrkla.

Josie spravila jeden krok do izby, takmer sa potkla o lodičku Louis Vuitton. „Vyzerá to tu ako v generálnom štábe. Čo to má byť?“

Trinity naďalej strhávala papiere zo stien, skôr ako Josie mohla zistiť, čo na nich je. Zdalo sa jej, že spoznala správy z pitvy, a niektoré vyzerali ako policajné hlásenia. Snažila sa z toho vylúštiť nejaké slová, kým ich Trinity neschytila a nenapchala do schránky. Keď Trinity zložila aj posledný a zanechávala drobné zástavky odtrhnutého papiera na stene, Josie sa pred očami mihli slová ako *psychologický profil*. Potom sa jej sestra vrhla k televízoru a zaútočila na lepiace papieriky. Josie si mohla prečítať iba niekoľko, kým sa aj tie ocitli v schránke.

Symetria?

Zrkadlové zabíjanie?

OCD?

„Trinity,“ ozvala sa Josie. „Čo to má všetko, dočerta, znamenať?“

Jej sestra zaklapla veko na škatuli a prešla k druhej. Napchala jej obsah dovnútra, ani ho nenaprávala. „Povedala som ti, že nemáš do toho strkať nos!“

„Ide tu o ten tvoj veľký príbeh? Ten, ktorý napraví tvoju povest' v televíznej spoločnosti?“

Trinity neodpovedala, radšej zbierala zo zeme rozhádzané topánky, šaty a hádzala ich do kufra.

Josie si prekrížila ruky na hrudi a zapichla vážny pohľad do sestry. „Trinity, toto vyzerá ako prípad vraždy. Mám pravdu?“

„Snažíš sa vyriešiť nejaký odložený prípad? Prečo sa trochu nevyspíš? Zišlo by sa ti to. Bola si hore celú noc. Keď sa mi skončí služba, môžeš vziať tú škatuľu dolu a spolu sa na to pozrieme.“

Tá ju však ignorovala a strčila nohy do lodičiek Louis Vuitton. Potom stiahla kufor z postele. Dopadol na podlahu s hlasným buchnutím. Josie sa rozhodne postavila do dverí a znovu si prezrela Trinity od hlavy po päty. „Takto ideš von? V teplákoch a lodičkách? Stále si celebrita, vieš o tom, že? Mieniš takto šoférovať až do New Yorku?“

„Nie do New Yorku. Tam ma už nič nečaká. Nezáleží na tom, ako teraz vyzerám ani čo mám na sebe. Na ničom viac nezáleží.“

„Tak kam pôjdeš? Domov k našim?“

„Zbláznila si sa? Nie. Prenajala som si čosi. Niekde mimo civilizácie. Nejakú chatu v lese či čo. Musím byť chvíľu sama.“

„Podľa mňa toto nie je vhodná chvíľa, aby si bola sama,“ oponovala jej Josie. „Prosím, zostaň tu, trochu sa vyspi a potom spolu na niečo prídem.“

„Tebe sa to ľahko hovorí, čo? Všetko ti vychádza. Skvelá Josie Quiniová. Tá nabehne a vyrieši všetky moje problémy.“

Josie mala pocit, akoby jej niekto vylepil. „O čom to, preboha, rozprávaš?“

Trinity na ňu namierila dlhý upravený necht. „Ty vždy dopadneš na všetky štyri, čo? Tvojím oddelením sa prehnalo tornádo, ale ty si nakoniec z toho vyviazla ako veliteľka. Potom si prišla o tú pozíciu, no robota ti stále ostala. Vždy vyriešiš všetky prípady. A vždy máš svojho chlapa. Musí byť fajn byť taká dokonalá.“

„Myslíš si, že som dokonalá?“ nechápala Josie.

„Si slávna a všetci ťa zbožňujú. Máš skvelú kariéru – bez ohľadu na to, čo sa stane alebo čo spravíš –, nádherný domov a fantastického frajera. Máš všetko. Tento dom je vždy plný ľudí.“

Priateľov, kolegov, rodiny. Ľudí, ktorí by ťa ani nemali mať radi – ako napríklad Misty, frajerka tvojho mŕtveho manžela –, a predsa sú tu pre teba. Pri mne nestojí nikto. Ani jeden človek.“

S každým slovom sa Josie zdalo, akoby jej Trinity praskla malú, ale dôležitú kosť v jej tele. No aj napriek tomu sa jej podarilo zo seba dostať: „Ja som tu pre teba.“

„No jasné, ty si tu pre mňa teraz. A čo celý môj život? Kde si bola? Potrebovala som ťa. Všetko mohlo byť inak, keby si tam bola...“

Josie sa v žilách vznietil hnev. „Dobre vieš, že to nebola moja chyba.“

„A čo sa tým mení? Hm?“ vykrikla Trinity. „Nikdy si tam nebola. Bola som sama. A teraz máš tento dokonalý život a ja nemám nič. A prišla som ešte aj o tú jedinú vec, na ktorej mi záležalo. A ty to ani nechápeš. Moja vlastná sestra. Moje dvojča. Ale ako by si tomu mohla rozumieť?“

Josie ukázala prstom na sestru, ako v odraze. „Nebola si sama, Trinity. Mala si celú rodinu. A vieš, čo som mala ja? Šatník. Žila som v pekle. V skutočnom pekle. Vyrastala si v krásnom domove s dvomi milujúcimi rodičmi a so zlatým mladším bratom. Nikdy ti nič nechýbalo. Mala si peniaze. Mala si jedlo v žalúdku a strechu nad hlavou.“ Odhrnula si vlasy na pravej strane tváre a ukázala dlhú vyblednutú jazvu, ktorá sa jej tiahla od stredu sánky až po ucho. „Pritlačil ťa niekedy niekto k zemi, aby ti mohol porezať tvár? Túto hru o tom, kto mal horšie detstvo, so mnou hrať nechceš, lebo nemáš šancu.“

Trinity zapichla pohľad do zeme, podišla k nej a odstrčila ju z cesty. Potom sa potkýnala po chodbe a vliekla za sebou ťažký kufor.

Na schodisku zastala a otočila sa k Josie. „Napadlo ti niekedy, že by sme sa na to mali jednoducho vykašľať? Jasné, máme

rovnakú DNA, ale to z nás ešte nerobí sestry. Asi sme nimi nikdy nemali byť. Nie naozaj.“

„Trinity...“

„Je to tak. Veď si ma ani nemala rada, skôr než sme to zistili. Nenávidela si ma.“

„Boli časy, keď som ťa nemala práve v láske, to áno,“ pripustila Josie. „Ibaže to bolo predtým, ako som ťa skutočne spoznala.“

„Lenže ty ma nepoznáš, nie naozaj,“ oponovala jej Trinity. „Ako dlho sme sestry? Tri roky? Čo už len tak môžeš o mne vedieť?“

„Ja... ja...“ koktala Josie.

„Čo najhoršie sa mi v živote prihodilo? Okrem toho, že som prišla o svoju hlásateľskú pozíciu, pravdaže.“

Josie si lámala hlavu. Trinity mala pravdu. Všetko, čo o nej vedela, boli len povrchné informácie. Nikdy nemali príležitosť viesť taký rozhovor, počas ktorého by zo seba dostali všetko a rozpovedali si o všetkých detailoch svojich životov. No Josie taký rozhovor nevedla s nikým.

„To najhoršie, čo sa ti kedy prihodilo, bolo, keď ťa preradili z rannej šou späť do WYEP, keď ti ten zdroj dal chybné informácie.“

Trinity si založila ruku v bok. „Zle. A čo tá *najlepšia* vec, ktorá sa mi kedy stala?“

„Keď si dostala svoju hlásateľskú pozíciu?“ skúsila Josie chabo.

Trinity sa v očiach zaleskli slzy. „Zase zle,“ prehovorila a zlomil sa jej hlas.

S bolesťou v srdci Josie kráčala za svojou sestrou, ktorá vliekla kufor von do svojho červeného kabrioletu Fiat a napchala ho na sedadlo spolujazdca. Potom sa ešte dvakrát vrátila do domu po schránky na listy a kabelku. Opatrne ich uložila medzi kufor a palubnú dosku. Hnedú kabelku Gucci hodila navrch. Josie ju

prosila, aby zostala a o všetkom sa porozprávali, ale Trinity ju ignorovala.

Keď naštartovala a motor zavrčal, stiahla okienko a naposledy sa pozrela na Josie. „Nie sme sestry, Josie. Aspoň nie skutočné. A myslím si, že by sme sa mali prestať siliť do niečoho, čo nikdy nemalo byť.“